

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה
העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

משנה שלמה עמותה
להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטפנסט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת

הגאון רבי יעקב קאפיל ב"ר קלונימוס מליקוב זצוק"ל

הגאון רבי מאיר צדוק הפהן בהג"ר בנמינ זצ"ל

הרה"ק רבי אברהם שמחה בהרה"ק ר' ישר'אל הורוויץ מפאננוב זצ"ל

משנה ט'

רבינו עובדיה מברטנורא

עקורה - תלושה, ושאינה עקורה מחוברת לקרקע, אינן מצטרפין לסאתים ונימא דלא הוו שכחה, אלא אם שכחן הוו שכחה. ודוקא בשכח שניהם. דאם שכח עקורה ולא שכח שאינה עקורה, היתה שאינה עקורה מצלת על העקורה שאצלה.
וכן באילן - סאה פירות תלושין אצל סאה מחוברין אין מצטרפין, והוו שכחה.
והשום והבצלים - סאה קמה של שום וסאה קמה של בצלים אין מצטרפין לסאתים קמה. אי נמי סאה שום עקור וסאה שום שאינה עקור, וכן סאה בצלים עקורים וסאה בצלים שאינן עקורים אין מצטרפין.
אם באת - כגון שיש לקט בין סאה לסאה, וכן בכרם יש פרט בין סאה לסאה. אבל בפירות האילן לא משכחת רשות עני באמצע, דאין לקט ופרט באילן. ואין הלכה כרבי יוסי.

סאה תבואה עקורה תלושה, היינו שקצרו אותה וסאה שאינה עקורה שעדיין לא נקצרה, וסמוכות הן זו לזו, ושכח את שתיהן, וכן באילן בפירות האילן, אם שכח סאתיים פירות, שסאה מהם היא תלושה היינו שנקטפה, והיא מונחת ליד האילן שעליו סאה פירות שעדיין לא נקטפו, והשום והבצלים וכן אם שכח שום או בצלים, סאה מהם תלושים וסאה מהם עדיין מחוברים לקרקע, כל אלו אינן מצטרפין לסאתים שלא יהיו שכחה, אלא של עניים הם אלא הם שייכים לעניים*. **רבי יוסי אומר: אם באת רשות העני באמצע** כלומר אם יש בין סאה לסאה דבר שיש לעני רשות לקחתו, כגון: לקט בתבואה, או לקט בכרם, אינן מצטרפין לסאתיים, והכל שייך לעניים, ואם לאו ואם אין לעני באמצע כלום, הרי אלו מצטרפין לכמות סאתיים ואין להם דין שכחה. והרב מברטנורא מוסיף: "אבל בפירות האילן לא משכחת (לא תיתכן מציאות שתהיה) רשות עני באמצע, דאין לקט ופרט באילן" ולכן לדעת רבי יוסי בפירות האילן מצטרפים הם לסאתיים. ואין הלכה כרבי יוסי.

*ופירט התנא את כל אלו כדי להשמיענו שדין זה נוהג בתבואה ובפירות ובירק, ונקט התנא שום ובצלים להשמיענו שזהו הדין בכל הירקות, ויש מפרשים שנקט שום ובצלים, כדי להשמיענו שסאה שום וסאה בצלים, ואפילו אם שניהם מחוברים, או שניהם תלושים, אינם מצטרפים לסאתיים, לפי שדינם כשתי מינים שונים.

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מו"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פערייל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלזינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות

ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com

או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

משנה ט'

רבינו עובדיה מברטנורא

שנתנה לשחת- לקצור בעודה לחה
להאביל לבהמה.

לאלומה- לקצור כדי לאסור בה עומרים
אחרים, כמו מאלמים אלומים (בראשית לז)

אגודי השום- שומין שלקטן כדי לאגוד בהן
שומים אחרים.

ואגודות השום והבצלים- אם שכחן אינן
שכחה, דרך שומין ובצלים שעושים מהן
אגודות קטנות, וחוזרים ואגודים בחמש או
שש מאלו הקטנות לאגודה אחת, ועל אותן
הקטנות קאמר דלא הוו שכחה. משום דהוי
כמעמר למקום שאינו גמר מלאכה,
דאמרינן לעיל בסוף פרק גדיש דלא הוי
שכחה.

הלוף- רמב"ם אמר שהוא מין ממיני
הבצלים.

רבי יהודה אומר אין להם שכחה- לכל
הטמונים, דכתיב "שדך". מה שדה בגלוי,
אף כל בגלוי, פרט לטמון.

וחכמים אומרים יש להם שכחה- כתיב
"שדך" דמשמע גלוי, וכתיב "קצירך"
דמשמע נמי גלוי, הוי מיעוט אחר מיעוט,
ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות.
ומרבינן את הטמון. ופירוש טמון, דבר
שהנאכל ממנו הוא טמון תחת הקרקע, כמו
הצנון והבצל והשום והלפת וכיוצא בהן.
ואין הלכה כר' יהודה.

תבואה שנתנה לשחת שנקצרה לצורך מספוא, לאכילת הבהמות או לאלמה או שייחדה כדי לקשור בשיבולים אלו עומרים אחרים, וכן בערוגה של שומים שייחדה כדי להשתמש בשומים הגדלים בתוכה כדי לאגוד בהם שומים אחרים שבשדותיו ואגודות השום והבצלים אגודות קטנות של שומים ובצלים, שחוזר לאוספן כדי לאגודן לחבילות גדולות, כל אלו אין להן דין שכחה תבואה שניתנה לשחת אין לה דין שכחה, לפי שאינה לאכילת אדם, ואין מעמרים אותה, תבואה שנקבעה לאלומה וכן אגודי השום, אין להם שכחה, הואיל ולא נועדו לאוכל אלא לשימוש אחר, ואין כאן גמר מלאכה, וכן אגודות השום והבצלים אין להם שכחה, לפי שאסיפתם הראשונית אינה נחשבת כגמר מלאכה, לפי שאח"כ חוזר ומעמרן בשנית לעשות מהם חבילות גדולות. וכל הטמונים בארץ ירקות שקלחיהם טמונים בתוך הקרקע, כגון הלוף מין בצל ששורשו הוא מר וחריף מאד והשום והבצלים רבי יהודה אומר: אין להם שכחה אם בשעה שליקט את הירקות הללו שכח קלח אחד ולא ליקטו, אינו שכחה, והטעם הוא לפי שכתוב בשכחה "ושכחת עומר בשדה" ומפרש רבי יהודה 'בשדה' היינו בגלוי, פרט לטמון שאינו שכחה, וחכמים שחולקים אומרים: לכל הטמונים בקרקע יש להם שכחה לפי שלדעת חכמים המילה 'בשדה' משמע בתוך השדה, לרבות את הטמון*. והלכה כחכמים.

*ובירושלמי נאמר בעניין טעמים של חכמים, שכתוב "כי תקצור קצירך בשדה" - 'קצירך' משמע בגלוי, ו'שדך' משמע בגלוי, הרי כאן מיעוט אחר מיעוט, וכלל הוא שאין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות, מכאן מרבים חכמים את הטמון.

[להצטרפות לקבוצת 2 משניות ליום לחץ](#)

[אתר ללימוד משניות ואמירת תהילים לפי שם הנפטר/ת \(קריאה/שמיעה\)](#)